RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 84.788 van 21 januari 2000
in de zaak A. 84.866/VII-18.609.

In zake :XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat St. LAUWERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Opperstraat 95

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 2 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 augustus 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 28 mei 1999;

Gelet op de beschikking van 12 juli 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat St. LAUWERS, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Somalische nationaliteit, is in België binnengekomen op 22 juni 1998, houder van het dokument IK 867, en heeft zich op 23 juni 1998 vluchteling verklaard.

1.2. Op 26 augustus 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 mei 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 augustus 1998 tot weigering van verblijf.

1.4. Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De motivering van deze beslissing luidt :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 26 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. FLORIS.
> Betrokkene verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de minderheidsclan Reer Hamar (subclan Shanshi). In 1991 verhuisde betrokkenes familie naar een andere wijk in Mogadishu nadat hun huis door artilleriegeschut was geraakt en vervolgens ingenomen door leden van de (Hawiye) Habar Gedir-clan. In 1992 werd betrokkene verplicht tot twee bloedafnames, de eerste keer door leden van de (Hawiye) Abgal-clan, en twee maanden later door leden van de (Hawiye) Habar Gedir-clan. Op 24 april 1998 kreeg betrokkene, die een kledingszaak had, ruzie met een klant die weigerde een krediet terug te betalen. Daarop stuurde deze klant, die behoorde tot de (Hawiye) Abgal-clan, een groep gewapende clangenoten naar betrokkenes huis. Bij hun aanval werd betrokkenes broer A. gedood en raakte zijn vader gewond. Betrokkene dook daarna onder bij zijn oom en verliet op 21 juni 1998 uiteindelijk het land. Via Nairobi (Kenya) reisde hij per vliegtuig naar België, waar hij op 22 juni 1998 arriveerde en op 23 juni 1998 asiel aanvroeg.
> Vooreerst dient te worden vastgesteld dat enkele tegenstrijdigheden en hiaten de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ondermijnen. Zo maakte hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 17 juli 1998) enkel melding van een verplichte bloedafname in 1992 door leden van de Abgal-clan, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal beweerde dat twee maanden na deze eerste afname ook leden van de Habar Gedir-clan hem daartoe verplichtten. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (punt 23, ingevuld dd. 5 september 1998) stelde betrokkene dan weer dat het de eerste keer leden van de Habar Gedir-clan waren die de bloedafname eisten en de tweede keer leden van de Abgal-clan. Ook verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat leden van de

Abgal-clan op 24 april 1998 in hun winkel binnenvielen, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelde dat die dag de inval in hun huis, dat in een andere wijk van Mogadishu gelegen was, plaatsvond.

Verder stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 20 juni 1998 op de middag in Nairobi arriveerde en pas de volgende middag, op 21 juni 1998 het vliegtuig naar België nam. Voor het Commissariaat-generaal stelde hij daarentegen dat hij op 21 juni 1998 in Nairobi arriveerde en er na enkele uren dezelfde dag weer vertrok.

Daarenboven stelde betrokkene in de voornoemde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (punt 23) dat leden van de Abgal-clan hem in 1992 zwaar mishandelden opdat betrokkene hen informatie zou verschaffen over iemand die tot betrokkenes clan zou behoren en die een lid van de Abgal-clan in moeilijkheden zou gebracht hebben. Noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal maakte betrokkene echter enig gewag van een dergelijke gebeurtenis.

Bovendien slaagt betrokkene er niet in een persoonlijke en systematische vervolging om redenen vervat in de Geneefse Vluchtelingenconventie van 1951, aannemelijk te maken. Hij verbleef immers van 1992 tot april 1998 in Mogadisho zonder er daadwerkelijke problemen te ondervinden. Voor wat betreft de door hem aangehaalde problemen in april 1998, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoont dat hij toen werd vervolgd omwille van één van de voornoemde redenen, en enkel stelt dat het in casu voornamelijk ging om een wraakactie omwille van hun terugbetalingseis.

De Somalische identiteitskaart (met nr. 867), die betrokkene ter ondersteuning van zijn relaas voorlegt, doet geen afbreuk aan voorafgaande overwegingen.

Verder kan betrokkenes reisweg, bij gebrek aan documenten terzake, niet worden nagegaan.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die

laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 augsutus 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, in verband met de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2, verzoeker een enig middel aanvoert dat luidt :

"Enig middel, eerste tak

SCHENDING VAN ART. 52 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 EN VAN HET ART. 1, 2 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28 JULI 1951.

In die zin dat de bestreden beslissing besluit tot het manifest niet gegrond zijn van de aanvraag tot erkenning van het statuut van Vluchteling omdat verzoeker geen melding zou hebben gemaakt van elementen waaruit zou blijken dat, in zijn hoofde, er

ernstige aanwijzingen zouden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat met de term 'vluchteling', overeenkomstig het verdrag van Genève de persoon bedoeld wordt die 'met rede vreest vervolgt te worden'.

Dat het element van 'vrees' -hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid- verder wordt uitgewerkt in de woorden : 'met rede'.

Dat het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden.

Dat de woorden 'met rede vrezen' dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen.

Zie hieromtrent 'Guide des procédures et critères', H.C.R., Genève, p. 11 en 12.

Dat verzoeker voldoet aan de twee gestelde eisen.

Dat hij melding heeft gemaakt van het feit dat hij behoort tot de etnische minderheidsgroep Reer Hamar.

Dat blijkt uit internationale rapporten dat milities van diverse etnische fracties nog steeds vechten, en daarbij de burgerbevolking niet ontzien. Dat door deze milities een groot aantal opzettelijke en arbitraire moorden werden gepleegd. (Amnesty International, Rapport 1998, Somalië).

Dat er in Somalië geen centraal bestuur bestaat dat een einde zou kunnen maken aan de clantwisten.

Dat aldus overduidelijk blijkt dat verzoeker -in het verleden zowel als nu- in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort.

Dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Enig middel, tweede tak

SCHENDING VAN DE HOGERVERMELDE BEPALINGEN - MANIFESTE APPRECIATIEFOUTEN

Overwegende dat de clantwisten niet zijn verminderd.

Dat verzoeker eerst heeft gehoopt te kunnen wachten op het einde van de vijandigheden, maar dat de vervolgingen op zijn familie gewoon doorgingen.

Dat, toen hij vaststelde dat de vijandigheden niet ophielden, hij beslist heeft om zijn land te verlaten.

Dat hij te goeder trouw zijn verhaal heeft gedaan, zowel tijdens het eerste interview, als tijdens het onderzoek voor de Commissaris-Generaal.

Dat het tweede interview altijd langer duurt dan het eerste, zodat er überhaupt meer informatie naar boven komt.

De kwade trouw schuilt niet bij verzoeker, ook nu nog zijn er waarschijnlijk elementen uit zijn leven die hij niet verteld heeft, aangezien men de vraag niet stelde en de vertaling vaak te wensen overliet.

Dit kan verzoeker niet ten kwade geduid worden.

Enkele voorbeelden van appreciatiefouten mogen genoeg zijn.

Op bladzijde 2 van de beslissing lezen we in de tweede paragraaf dat verzoeker enkel in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal sprak over zware mishandelingen in 1992 en niet tijdens het verhoor zowel door de Dienst Vreemdelingenzaken als door het Commissariaat-generaal. Welnu, tijdens deze verhoren werd hem er nooit naar gevraagd.

Dit kan toch verzoeker niet verweten worden.

Het is toch aan de interviewer om bij de voorbereiding van het dossier de zaak na te kijken.

Aan gerichte vragen ontbreekt het in de parktijk immers niet.

Dit toont wel aan dat er bij de beoordeling van het dossier niet over het ganse dossier werd geoordeeld, minstens dat verzoeker geen volledig interview kreeg, aangezien deze materie nooit werd aangeraakt.

Aangezien verzoeker zich nooit heeft kunnen verdedigen aangaande de opgeworpen tegenstrijdigheid, is de bestreden beslissing aangetast door een gebrek in de motivatie.

Ook aangaande de bloedafname is de bestreden beslissing niet gemotiveerd. Het gaat hem er immers niet over of eerst de Abgals, dan wel de Habar Gedir bloed van verzoeker hebben afgetapt of (vise versa).

De Commissaris-Generaal weerlegt immers niet de werkelijkheid van de twee bloedafnames, zodat de vervolgingen in elk geval bewezen zijn.

Hier had verder op ingegaan dienen te worden.

Verder slopen er de eeuwige fouten in de vertaling.

Verzoeker sliep nooit in Nairobi, en hij bleef daar slechts enkele uren alvorens hij het vliegtuig nam.

Dit aspect dient onderzocht te worden in de nota's van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker begrijpt alleszins niet hoe men hiertoe kon komen.

Laatstens getuigt het van weinig kennis van zaken als men de vervolgingen van verzoeker zomaar gelijk stelt met een loutere wraakactie aangaande een terugbetalingseis.

De Sanshi-minderheid is van Yeminitische oorsprong, en is een minderheid bestaande uit merendeels handelaars.

Zij zijn reeds altijd het slachtoffer geweest van vervolging.

Misschien soms platweg om hun rijkdom, maar feit is dat men in geval van problemen altijd de winkels plunderde.

Waar het hem hier om draait is niet zozeer de wraakactie om de terugbetalingseis. Het gaat hem erom dat verzoeker niet bij (in de) mogelijkheid was om het geld te verkrijgen dat men hem schuldig bleef.

Als hij terugbetaling vroeg kreeg hij een geweer onder de neus, zonder dat hij in de mogelijkheid was om de bescherming van zijn staat in te roepen.

Verzoeker dient aldus erkend te worden als politiek vluchteling, en er zitten ernstige tegenstrijdigheden in de motivering.

De rechten van de verdediging werden geschonden.

Alle andere zogezegde hiaten en contradicties zijn terug te brengen tot fouten in de vertaling.

De aangetoonde hiaten en tegenstrijdigheden in de beslissing van de Commissaris-Generaal zijn van aard de rechtsgeldigheid en de motivering van de beslissing in ernstige mate te ondermijnen, zodat deze dan ook dient geschorst, en vernietigd te worden.

De motivatie is onafdoende, en de Commissaris-Generaal maakte zodanig ernstige interpretatiefouten dat men enkel tot een overschrijding van bevoegdheid kan besluiten.";

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, (A) 2, van de Conventie van Genève aanvoert en voorhoudt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen manifeste appreciatiefouten heeft gemaakt;

3.1.2. Overwegende dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing op goede gronden op de volgende motieven steunt :

- Verzoekers relaas bevat enkele tegenstrijdigheden en hiaten. Zo maakt verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel melding van een

verplichte bloedafname in 1992 door leden van de Abgal-clan, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) beweert dat twee maanden na deze eerste afname ook leden van de Habar Gedir-clan hem daartoe verplichtten. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dan weer dat het de eerste keer leden waren van de Habar Gedir-clan, en de tweede keer leden van de Abgal-clan.

- Ook verklaart verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat leden van de Abgal-clan zijn winkel binnenvielen, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaart dat "de inval in hun huis, dat in een andere wijk gelegen was, plaatsvond".
- Verder verklaart verzoeker dat hij op 20 juni 1998 in Nairobi aankwam en pas de volgende middag het vliegtuig naar België nam, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij op 21 juni 1998 in Nairobi aankwam en dezelfde dag weer vertrok.
- In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker dat leden van de Abgal-clan hem in 1992 zwaar mishandelden, opdat hij hen informatie zou verschaffen over iemand die tot betrokkenes clan zou behoren en die een lid van de Abgal-clan in moeilijkheden zou hebben gebracht. Noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker enig gewag van deze gebeurtenis.
- Verzoeker slaagt er niet in een persoonlijke en systematische vervolging om redenen vervat in de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verzoeker verbleef immers van 1992 tot april 1998 in

Mogadishu zonder er daadwerkelijk problemen te ondervinden. Voor wat betreft de door hem aangehaalde problemen in april 1998 dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij toen werd vervolgd omwille van één van de voornoemde redenen, en enkel stelt dat het in casu ging om een wraakactie omwille van hun (een) terugbetalingseis.

- De Somalische identiteitskaart die betrokkene voorlegt doet geen afbreuk aan voorafgaande overwegingen.
- Tenslotte kan verzoekers reisweg, bij gebrek aan documenten niet worden nagegaan;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker slechts een zeer algemene omschrijving geeft van de wijze waarop de bestreden beslissing gemotiveerd zou moeten zijn opdat voornoemde bepalingen niet geschonden zouden zijn; dat de verzoekende partij evenwel niet op adequate wijze de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en vaststellingen weerlegt; dat hij aanvoert dat het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgebreider was dan op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat verzoeker aanvoert dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit werd gevraagd naar de door hem enkel in de vragenlijst vermelde mishandeling, en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weinig gerichte vragen stelde; dat aangezien verzoeker zijn asielaanvraag steunt op de beweerde vervolging door andere clans, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht dat hij deze toch wel markante en voor zijn asielaanvraag relevante gebeurtenis van bij de aanvang van de asielprocedure zou aanbrengen ter staving van zijn asielaanvraag; dat verzoeker verder stelt dat er fouten in de vertaling zouden zijn geslopen; dat hij evenwel op geen enkel ogenblik, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen voorbehoud heeft gemaakt met betrekking tot de vertaling van zijn verklaringen; dat uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker het in de huidige stand van de procedure niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte een bevestigende beslissing heeft genomen; dat, aangezien uit deze beslissing volgt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van vluchteling, hij niet de schending kan inroepen van artikel 1, (A) 2, van het Verdrag van Genève, dat op hem niet van toepassing is; dat het enig middel niet ernstig is; dat bijgevolg niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénentwintig januari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**